

En af Hovedgrundene til denne Tilbagegang er den, at altfor mange aldeles uberettigede Personer tilegne sig Jagtret paa meget af den Jord, der tilhører Bønder og Husmænd. Karle, Dreng, Vagabonder og professionelle Krybskytter kappes her om at nedskyde alt det Vildt, de kunne faa fat paa, i den ganske naturlige Tanke, at det, man ikke selv tager, tager sikkert en anden. Al fornuftig Husholdning med Vildtet er derved udelukket. Hvad der ikke falder for Bøssen, fordrives til fredeligere Ene-mærker — Godserne og de større Gaarde —, og intet levnes til Reproduktion af Bestanden ad Aare.

For dette Uvæsen er der god Grund til at lægge en Hemsko i Form af en Skat paa Udøvelsen af Jagt.

Denne Skat er først og fremmest i den mindre Besidders Interesse, idet han ikke som den større Ejendomsbesidder har Tid, Raad og Myndighed til at hævde sin Jagtret, hverken personligt eller ved lønede Jagtbetjente, hverken i Marken eller ved Møder under ofte ret vidtløftige Retssager.

Hans Jagtret, der nu er værdiløs, vil, naar Allemandsjagten bringes til Ophør eller betydeligt indskrænkes, faa Betydning.

Han vil opnaa Markfred, hvilket har meget at sige overfor Husdyr, Hegn og Kulturplanter, og større Sikkerhed for Liv og Lemmer baade for sig selv og sin Husstand.

Den ganske ukontrollerede Brug af Skydevåaben medfører nemlig aarligt et ikke ringe Antal saakaldte Ulykkestilfælde, som i Regelen maa tilskrives uforsvarlig Letsindighed og Hensynsløshed og altsaa saa vidt muligt bør bringes til Ophør.

Endelig kræver Hensynet til selve Vildtet ogsaa, at der gøres en Ende paa den lovløse Jagt. Thi denne medfører i stor Maalestok ligefremt Dyrplageri, idet Kappestriden om at bemægtige sig Vildtet medfører, at der skydes paa urimelige Afstande og baade i Tummørke og Dæmring.

En Jagtskat er indført eller paatænkes indført i de fleste Kulturlande og kan fra Statens Side ikke blot forsvares af de alt anførte Hensyn, men ogsaa, fordi Jagt-retten i vor Tid har en Luksusværdi. Mange Mennesker ville med andre Ord leje Jagtret til en eller flere Gange højere Gavn, end Salget af det nedlagte Vildt kan indbringe.

I Frankrig koster Jagttegn 28 Francs, hvoraf 10 Francs gaa i Kommunernes Kasser, medens Staten tager de 18. I 1909 løstes der 590,000 Jagttegn, der altsaa gav Stat og Kommuner 16,520,000 Francs.

I Preussen, Svejt og flere andre europæiske Stater er der Jagtskat. I alle engelske Kolonier og i de fleste af de forenede Stater maa der løses en license for at udøve Jagt, og denne Afgift er ofte meget høj.